

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14779/2024
16.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милена Стевановић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Милош Крстић, адвокат у ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1034/24 од 21.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 16.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1034/24 од 21.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1034/24 од 21.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 1228/22 од 27.11.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац по основу усменог уговора о поклону, грађења на туђем земљишту и по основу одржаја власник кп. бр. .. КО ..., површине 64 м2, уписане у лист непокретности број .. КО Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име накнаде трошкова парничног поступка, исплати износ од 193.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1034/24 од 21.03.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др. закон) да би се дозволило изузетно одлучивање о ревизији.

Правноснажном пресудом, утврђено је право својине тужиоцу на парцели ближе описаној у изреци првостепене пресуде. Другостепени суд образлаже да је тужилац право својине стекао грађењем на туђем земљишту у складу са одредбом члана 24. Закона о основама својинскоправних односа, за шта је дао разлоге у утврђеним чињеницама везаним за имовинскоправне односе правних претходника парничних странака у време изградње објекта на предметној парцели и испуњености услова прописаних наведеним чланом закона.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревидент у ревизији једним делом указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, из ког разлога се посебна ревизија не може изјавити. Нису од значаја за дозвољеност ревизије ревизијски разлози којима се оспорава правилност примене материјалног права, у ситуацији када ревидент не истиче друге услове за изузетну дозвољеност ревизије, као што су неуједначеност судске праксе, потреба за новим тумачење права, разматрање правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

У складу са наведеним, Врховни суд је применом члана 404. став 2. одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета дана 22.05.2018. године. Означена вредност предмета спора износи 10.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 33. став 2. истог закона прописано је да, у другим случајевима, ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд закључује да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић